ולמאן דדרים בעל משאלו מיצטריך לעבור עליו בשני לחוין ומיהו קשה לרשב"ם דלמאי מיצטריך הכא היקשא דמטות כיון דשמעינן מוסיף אין לו בת ומלא תסוב דבן יורש את אמו תיפוק ליה מקל וחומר דבן קודם לבת והשתא לא אמר דיו כיון דמפריך ק"ו ומיהו פלוגתא היא בכילד הרגל (ב"ק דף כה.) דאיכא מ"ד אפילו איכא דמיפרך ק"ו אמר דיו ומיהו אפילו למ"ד לא אמר דיו איכא למימר דמילתא דאתיא בק"ו טרח וכתב לה קרא: לו משפט הבכורה. השתא לא שייך למיפרך אפילו בלא הכי קראי דלעיל ואימא ה"מ בבחור שנשא אלמנה מדכתיב משפט הבכורה משמע דלא שייך משפט הבכורה אלא בחיים וקרא דלעיל אמי לדרשה אתריתי[ט]:

הוא יורש אותה. משמע ליה מיעוטא מדלא כתיב וירשה ומדכתיב אותה משמע מיעוט דאין היא יורשת אותו ועוד דלגמרי וירש אותה מיותר דמשאלו שמעי' תרתי דכיון שהיא יורשת אותו מטעם שהיא שאלו גם הוא יורשה מטעם שאלו ומיהו קשה דאמאי איצטריך כלל מיעוטא דמדקפיד בסיפא הבעל ולא קפיד בסיפא האשה משמע דאיהי יורשת אותו:

מנין

אמר ליה לשמעיה גוד לית דין צבי למילף וטעמא מאי אמר אביי אמר קרא [1]בכל אשר ימצא לו לו ולא לה ואימא הני מילי בחור שנשא אלמנה אבל בחור שנשא בתולה ה"נ דשקיל א"ר נחמן בר יצחק אמר קרא [1]ראשית אונו אונו ולא אונה ההוא מבעיא ליה לבא אחר נפלים דלהוי בכור לנחלה [ח]מי שלבו דווה עליו יצא זה שאין לבו דווה עליו אם כן לימא קרא כי הוא ראשית און מאי אונו שמע מינה תרתי ואכתי אימא הני מילי אלמון שנשא בתולה אבל בחור שנשא בתולה הכי נמי דשקיל אלא אמר רבא [3]א"אמר קרא [1]לו משפט הבכורה משפט הבכורה לאיש ולא משפט הבכורה לאשה: והאיש את אשתו וכו': מנהני מילי [2]דתנו רבנן [2]שארו זו אשתו [2]מלמד שהבעל יורש את אשתו יכול אף היא תירשנו תלמוד לומר [2]וירש אותה הוא יורש אותה [2]ואין היא יורשת אותו והא קראי לאו הכי כתיבי אמר אביי אמר תריץ הכי ונתתם את נחלתו לקרוב אליו שארו ויירש אותה אמר רבא [7]סכינא חריפא מפסקא קראי אלא אמר רבא הכי קאמר ונתתם את נחלת שארו לו קא סבר [5]גורעין ומוסיפין ודורשין והאי תנא מייתי לה מהכא דתניא [6]וירש אותה מלמד שהבעל יורש את אשתו דברי ר"ע רבי ישמעאל אומר אינו צריך הרי הוא אומר [3]וכל בת יורשת נחלה ממטות בני ישראל לאחד ממשפחת וגו' בהסבת הבעל הכתוב מדבר ואומר [4]ולא תסוב נחלה לבני ישראל ממטה אל מטה ואומר [5]ולא תסוב נחלה ממטה למטה אחר ואומר [6]ואלעזר בן אהרן מת ויקברו אותו בגבעת פנחס בנו וכי מנין לפנחס שלא היה לו לאלעזר אלא מלמד שנשא פנחס אשה ומתה וירשה ואומר [7]ושגוב הוליד את יאיר ויהי לו עשרים ושלש ערים בארץ הגלעד וכי

אמר ליה רבי יצחק לשמעיה גוד. משוך אותי ואלך: ליה דין רוצה למילף. אלא להקשות דברים שאינן צריכין כלומר דדבר קל הוא לתרץ כדלקמן: ואימא הני מילי. דאין נוטל: בבחור שנשא אלמנה. שהיו לה בנים מאיש אחר הילכך לו ולא לה דהוי ראשית אונו ולא ראשית אונה ואומה אבל בחור שנשא בתולה דהוי אונו ואונה הכי נמי דשקיל בנכסי האיש פי שנים: אונו ולא אונה. דמאי למימתא ראשית און כדלקמן והלכך אפילו בבתולה דהוי ראשית אונה לא שקיל אלא בכור: ומקשינן הא ראשית אונו אונו מיצטריך לדרשא אחרינא לאשמועינן דהבא אחר נפלים שילדה אמו לפניו הרבה נפלים כגון נולדו מתים או בן ז' חיים וזה נולד אחריהם הוי בכור לנחלה דאע"ג דלא הוי בכור לכהן דבפטר רחם תלא רחמנא[ו] וזה לא פטר את הרחם אפילו הכי הוי בכור לנחלה דבולד ראשון שלבו דווה עליו אם ימות תלא רחמנא וזה שנולד אחר הנפלים הוא ראשון שלבו דווה עליו אם ימות דבן קיימא הוא אבל נפלים קמאי אין לבו דווה עליהן: ילא נפל שאין לבו דווה עליו. ולא יהא קרוי בכור לנחלה לעשות פשוט אותו הבא אחריו: ואימא הני מילי. דממעט קרא דקאמר אונו ולא אונה ה"ק אם הוא בחור שנשא אלמנה דראשית אונו עוטל פי שנים בכל אשר ימצא לו אבל לא אונה אם הוא אלמון שנשא בתולה דאיכא אונה לחוד אינו עוטל פי שנים אבל היכא דהוי אינו גם אונו כגון בחור שנשא בתולה אימא מגו דשקיל פי שנים בשלו שקיל נמי פי שנים בשלה דהוי בכור לנחלה בין לאב בין לאם דליכא לאוקמי מיעוטא דאונו ולא אונה אלא במאי דדמי למעוטי טפי כגון היכא דליכא לראשית און מסני לדדין: לו משפט הבכורה. האי לו לגבי אב לומר שמשפט הבכורה בנכסי האיש ולא בנכסי האשה. והכא ליכא למימר הני מילי בבחור שנשא אלמנה כדלעיל דמדקאמר משפט הבכורה כלל הוא שכלל דיני בכורה בנכסי איש ולא בנכסי אשה: והאיש יורש את אשתו. אפילו היכא דליכא בן שהרי הבעל אינו קרוב לה כשאר קרובים שלה שקרובים לה ממשפחתה ואפילו הכי אמרינן שהוא יורש את אשתו הלכך ודאי לקדם כל קרובים שלה הוא דאמרינן דבעל יורש ולא הס: מנהני מילי. דהאיש נוחל את אשתו ולא מנמיל: שארו. ונתתם את נחלתו לשארו זו אשתו כדכתיב (בראשית ג) והיו לבשר אחד. ולאו אדכתיב לעיל מייתי ואם אין אמיס לאביו אלא מילתא באפי נפשה היא. והאי דכתיב הקרוב אליו משקנא דמילתא דההוא קרא הוא דכתיב ואם אין אמיס לאביו. דעיקר פשטיה הכי משמע ונתתם את נחלתו לשארו לאשתו ונדרשיה לקרא הכי ונתתם את נחלתו אם ימות לשארו וירש כלומר וגם הוא יירש שארו אם תמות היא: ה"ל וירש אותה. דמלי למיכתב וירש בלא אותה דהוה שמעינן מקרא דהוא יורשה והיא יורשתו כדפרישית ונתתם את נחלתו לשארו וירש קרי ביה ונתתם נחלתו לשארו וקרי ביה נמי שארו שהוא יורש את אשתו הלכך כתב רחמנא אותה לפעוטי שהיא לא תירשנו ואתא לגויי אריש דקרא דכתיב ונתתם את נחלתו לשארו דמיבעי לן לפרושי דבעל יורשה כדלקמן: והא קראי לאו הכי כתיבי. דכתיב ונתתם את נחלת לשארו דמשמע שהאשה יורשת את בעלה: ונתתם את נחלתו להקרוב אליו. דהקרוב קרוב קודם: שארו וירש אותה. מילתא אחריתי היא דאשתו יירשנה בעלה: מפסקא קראי. שאתה מסרס התיבות לעשות שארו המוקדם מאוחר והקרוב אליו שהוא מאוחר אתה עושה מוקדם[ט]: אלא אמר רבא ה"ק ונתתם את נחלת שארו לו קסבר גורעין ומוסיפין ודורשין. גרע וי"ו מנחלתו ומ"ד מלשארו ומוסיפין שמי אותיות הללו זו על גב זו לעשותו תיבה אחת והיא לו ודרוש הכי ונתתם את נחלת שארו לו. ולאו דוקא מגרע ומוסיף דאם כן רבא נמי סכינא חריפא הוא אלא פשטיה דקרא איכא לפרושי כאילו גורעין ומוסיפין ודורשין דהכי משמע ונתתם את נחלתו לזה האיש שהיה נחלתו: לשארו. כלומר על מי מלה אמי ונתתם את הירושה להיות נחלתו לשארו שאשה זאת שארו כלומר נחלת האשה תתנו לבעל. אי נמי איכא למימר דלא חשיב פיסוק קראי אלא בהקדמת תיבות שלימות להקדים הקרוב לשארו אבל בשינוי אותיות ליכא פיסוקי קראי והרי הוא כמו שכתוב ונתתם את נחלת שארו לו וירש אותה אהני לו לאשמועינן דיורש את אשתו ואהני אותה למעוטי אשה שאינה יורשת לבעלה וממילא שמעינן דצריך לגרוע ולהוסיף ולדרוש ראשו של פסוק כמו שאמרנו דלא תקשי ראשו לסופו: והאי תנא. (ט) דבי ר' ישמעאל: מייתי לה. לבעל שיורש את אשתו: וירש אותה. משום דעיקר דרשא נפקא לן לעיל מוירש אותה הלכך נקט ליה דאיהו מגלי עליה דרשיה דקרא לפרושי שהבעל יורש את אשתו: אינו צריך. דלית ליה גורעין ומוסיפין ודורשין ומוקי לה בשארו זה האב כדאמר ברים פירקא [לף קח:]: כסיכא הבעל הכתוב מדבר. כלומר בשביל הסבת נחלה ממטה למטה על ידי הבעל שיורש את אשתו והוא משבט אחר ומנחלת שבטו לשבט כך דבר הכתוב והקפיד שלא תנשא למטה אחר אלא לאחד ממשפחת מטה אביה כילד אם תנשא אשה מבנות שבט ראובן לאחד משבט שמעון והיא יורשת את אביה בן אלא אותה הבת לבשתמות יירשנה בעלה ונמצאת נחלת שבט ראובן הוסבה לשבט שמעון לפיכך הזהירה תורה שלא תנשא בת יורשת אלא לאחד ממשפחת מטה אביה מכאן שהבעל יורש את אשתו. ולקמיה [קיב.] פריך ודלמא בסיכא הכי הכתוב מדבר שהכן יירש את אמו והוא ממייתם אחר מטה אביו ונמצא שעל ידו הוסבה נחלה אם תנשא לשבט אחר אבל הבעל איכא למימר דלא ירית ואינו מיסב הנחלה לשבט שלו וכשביל סיבת הבעל לא אזהר רחמנא לבנשא לשבט שלה אלא בשביל סיבת בנה: [ואומר]. לקמיה [שם] מפרש מאי ואומר: בנבעת פנחס בנו. מכלל דלא היתה של אלעזר: מנין היה לו לפנחס. שום קרקע אלא אם כן ירשה מאביו: וירשה. ולקמיה [שם] פריך דלמא זבן מיזבן: ויהי לו. ליאיר ולא לשגוב דכתיב בעיל מייתי ותלד לו את שגוב והתם הוה ליה למכתב ויהי לו וגו' אלא ליאיר קאי ועוד דכתיב בתריה ויקח גשור וארם את חות יאיר מאתם וגו': וכי

עין משפט נר מצוה

יב א מיי' פ"ג מהלכות נחלות הלכה ח סמג עשין לו טוש"ע ח"מ סי' רעח סעיף ח:

יג ב מיי' פ"ח שם הלכה ח וסכ"ב מהל' אישות הלכה ח סמג שם ומי' מח טור ושו"ע אה"ע סי' ל סעיף ח וסי' מ:

יד ג מיי' פ"ח מהלכות נחלות הלכה ח סמג שם:

רבינו גרשום

על ד' מה שאין כן בשאר בגרים: אמר ליה ר' יהודה לר' יוסי מנין שבן קודם לבת ח) כלומר אף מטה האם בכור נוטל פי שנים בנכסי האם: אמר ליה לשמעיה גוד. כלומר ג) עבור זה רוצה ללמוד שאני אומר לו דבר של טעם והוא מקנחר כנגדי (אמר ליה) אעפ"כ טעמא מאי אינו נוטל פי שנים בנכסי האם וכו': הכי נמי דשקיל. הואיל דבכור כן האב הוא: ואימא (הוא) הני מילי באלמון שנשא בתולה דקרינן ביה בבכור שלו שהיה לו קודם לכן נוטל פי שנים דאונו בעינן ולא אונה אבל בחור שנשא בתולה דאונו ואונה הוא הכי נמי דשקיל פי שנים בנכסיה: לאיש ולא לאשה. משום הכי אין נוטל מנכסי האם פי שנים:

פיסקא האיש את אשתו יורש אבל היא אינה יורשת אותו. והא קראי לאו הכי כתיבי כי אם ונתתם את נחלתו לשארו דמשמע דאשתו יורשתו ואין הוא יורש אותה: אמר אביי תריץ. לקראי הכי ונתתם את נחלתו לקרוב אליו ואת שארו הוא יורש אותה דמשמע הוא יורשה: אמר רבא כמה סכינא חריפא מפסקי קראי. כלומר היכי מצינן לפסוקי קראי דכתיבי אלא גורעין ד' דנחלתו ול' דלשארו ומוסיפין אהדדי ודורשין לו דמשמע הוא יורשה: והאי תנא מייתי ליה מהכא. מסיפיה דקרא דבעל יורש את אשתו: וירש אותה כו' ר' ישמעאל אומר אינו צריך. לאפוקי מהכא דהבעל יורש את אשתו משום דמדוכתא אחריתי מצינן למידרש. הרי הוא אומר וכל בת יורשה נחלה ממטות בני ישראל לא' ממשפחת מטה אביה בת דבעל יורש את אשתו: וירש אותה כו' ר' ישמעאל אומר אינו צריך. דאי לאו הכי הוה אמינא אלא שהיתה משבט ראובן ובשעת נישואיה שנישאת לשבט שמעון היו לה אחין הראוין לירש את אביה דאי לא הוו לה אחי לא מציא לאינסובי לשבט אחר משום דכתי' לא תסוב נחלה ממטה למטה אחר. והשתא לאחר נישואיה איתרמי דמת אחיה בלא בנים ונפלה לה נחלת אביה בירושה והוה לה בת אח' משבט ראובן ומשבט שמעון ולא בן ומת אבי' וירשתו הבת ועכשיו הנכסים עדיין בחזקת שבט שמעון כל זמן שלא נישאת ולפיכך הזהירה תורה שלא להנשא לשבט אחר כי אם למשפחת מטה אביה לפי שאם תנשא לאחד משבט אחר היתה ניסבת נחלה ממטה למטה לפי שאם תמות יורשה בעלה משום הכי תנשא לאחד משבט אביה כי היכי דיירש לאשתו וקיימי נכסים בחזקת שבט אביה. ואיכא למישמע מהכא דמשום הכי הזהיר שלא להינשא לשבט אחר דבהסיבת הבעל הכתוב מדבר דכיון דבעל יורש את אשתו היה ניסבת נחלה ותיפשוט לך מהא דבעל יורש את אשתו: או אינו אלא בהסיבת הבן. כלומר או אומר אני שאמר הכתוב לאחד ממטה אביה לאו משום דבעל יורשה אלא משום דבנה יורשה ובנה משבט אחר הוא והיתה ניסבת נחלה: לא ס"ד דבהסיבת הבן לחוד מיירי ובעל לא ירית. דכשהוא אומר לא תסוב נחלה לבני ישראל ואומר לא תסוב נחלה ממטה. תלתא קראי דכתיבי בהסיבה למה לי אלא לאו לאשמועינן דבעל יורש את אשתו: ואומר ואלעזר בן אהרן מת כו' וירשה פנחס. משום דהבעל יורש את אשתו:

מסורת הש"ס

א) [נדה כג:], ב) [בכורות נב.], ג) [לעיל קט:], ד) [מנחות עב. ערכין כו.], ה) [יומא מא. זבחים כה. בכורות מד: עי' בערוך ערך גרע ל' שכתב ביאור יפה כשם רבינו חננאל], ו) ב"ק מב:, ז) [בכורות מז.], ח) גליון תש"ג דלרבא נמי הקרוב אליו קאי אדלעיל ל"ק ליה אלא לאביי דצריך לאוקמה אלבנתייה והקרוב אליו אדלעיל ומפסיק באמצע הנשוי ושדי נמי למ"ד לשארו על הקרוב ע"כ, ט) גליון הקשה ר"ל מין דמאונו ולא אונה ממעטינן אלמון שנשא בתולה ומהשתא מאחר ימלא לו נמצא מאי' בחור שנשא בתולה ונראה דלעולם הוה מוקמינן ליה בנחור שנשא אלמנה דלא שמעינן ליה מאלמון שנשא בתולה דה"ל דהיכא דהוי אונו אע"ג דלא הוי אונה עוטל פי שנים דמינו דשקיל דדיה שקיל דדיה ע"כ.

תורה אור השלם

1 כי את הבכר בן השנואה יכיר לתת לו פי שנים בכל אשר ימצא לו כי הוא ראשית אנו לו משפט הבכרה: דברים כא יז

2 ואם אין אחים לאביו ונתתם את נחלתו לשארו הקרב אליו ממשפחתו וירש אתה היתה לבני ישראל לחקת משפט כאשר צוה יי את משה: במדבר כז יא

3 וכל בת יורשת נחלה ממטות בני ישראל לאחד ממשפחת מטה אביה תהיה לאשה למען יירשו בני ישראל איש נחלת אבתיו: במדבר לו ח

4 ולא תסב נחלה לבני ישראל ממטה אל מטה כי איש בנחלת מטה אבתיו ידבקו בני ישראל:

במדבר לו ז

5 ולא תסב נחלה ממטה למטה אחר כי איש בנחלתו ידבקו מטות בני ישראל: במדבר לו ט

6 ואלעזר בן אהרן מת ויקברו אתו בגבעת פינחס בנו אשר נתן לו בהר אפרים: יהושע כד לג

7 ושגוב הוליד את יאיר ויהי לו עשרים ושלשה ערים בארץ הגלעד:

דברי הימים א ב כב

הגהות הב"ח

(א) רש"ם ד"ה והאי תנא ר' ישמעאל כל"ל ותיבה דני נמחקה:

מוסף רש"י

מי שלבו דווה עליו. לב תביי מתאבל על מותו הוא דתניא בענין נחלה (נדה נב.), לו משפט הבכורה. משמע דאדדייה קאי, כלומר בנכסיו משפט הבכורה ולא בנכסי אשתו (בכורות נ.). שארו זו אשתו. דלכתיב והיו לבשר אחד. וכתיב נמי שארה כסותה ועונתה לא יגרע (לעיל קפ:). סכינא חריפא מפסקי קראי. וכי יכול אדם לספיק המקרא לחטיל קופו לתחלתו בענין זה (מנחות עד.) כלומר דדרים פיסא דקרא לגרשא (שם מכתיבי) הא לא כתיבי הכי (ערכין כו.). גורעין ומוסיפין ודורשין. גורעין אות מתיבה זו ומוסיפין על תיבה זו ודורשין (יומא מח. זבחים כה.). וירש אותה. ונתתם את נחלתו לשארו הקרוב אליו וגו' שארו זו אשתו, והא ליכא למימר דלעולם מיתי יורשה דדיה,

---

ט) ל"ל מין שבן קודם לבת כלומר אף במטה האם מ"ל אי מה מטה האב וכו' אף מטה האם בכור נוטל וכו'. כ) גרסה דל"ל עבור מה שאיני רוצה ללמוד וכו'.

הא ממשפחתו כתיב, אלא ה"ק ונתתם את נחלתו לקרוב אליו ממשפחתו, ושארו שהיא אשתו הוא יורש אותה (ב"ק חב.).

וכי מנין ליאיר שלא היה לו לשגוב מלמד שנשא יאיר אשה ומתה וירשה מאי ואומר וכי תימא בסבת הבן קא קפיד קרא אבל בעל לא ירית תא שמע ולא תסוב נחלה לבני ישראל ממטה למטה וכי תימא לעבור עליו בלאו ועשה ת"ש לא תסוב נחלה ממטה למטה אחר וכי תימא לעבור עליו בשני לאוין ועשה תא שמע ואלעזר בן אהרן מת וגו' וכי תימא אלעזר הוא דנסיב איתתא ומתה וירתה פנחס תא שמע ושגוב הוליד את יאיר וגו' וכי תימא התם נמי הכי הוא אם כן תרי קראי למה לי אמר ליה רב פפא לאביי ממאי דלמא לעולם אימא לך בעל לא ירית וקראי בסבת הבן כדשנינן ויאיר דזבין מיזבן ופנחס נמי דזבין מיזבן א"ל פנחס דזבין מיזבן לא מצית אמרת דאם כן נמצאת שדה חוזרת ביובל ונמצא צדיק קבור בקבר שאינו שלו אלא אימא דנפלה ליה משדה חרמים אמר אביי סוף סוף הא קא מתעקרא נחלה משבטא דאימא לשבטא דאבא וממאי ודלמא שאני התם שכבר הוסבה (א) א"ל שכבר הוסבה לא אמרינן א"ל רב יימר לרב אשי (א)אי אמרת בשלמא שכבר הוסבה היינו דמתוקמא קרא בין בסבת הבן בין בסבת הבעל אלא אי אמרת לא אמרינן שכבר הוסבה כי מינסבא לאחד ממשפחת מטה אביה מאי הוה הא מתעקרא נחלה משבטא דאימא לשבטא דאבא דמנסבינן לה לגברא דאבוהי משבטא דאבוה ואימיה משבטא דאימה אי

רשב"ם

וכי תימא. לא מפני שהבעל יורש את אשתו אלא מפני בן שתלד והוא יורשה והוא נקרא על שבט אביו ועל סיבת הבן התורה מקפדת שהרי הוא קרוב לה מן הבעל: תא שמע. מקרא אחרינא [במדבר לו] לא תסוב וגו' הא תו למה לי אלא לאו לסיבת הבעל אתא לאשמועינן שהבעל יורש: וכי תימא לעבור עליו בלאו ועשה. דתרוייהו בסיבת הבן ומה ששנה הכתוב לא נתכוין אלא להתרות שלא תנשא לשבט אחר כדי להתחייב מלקות דמקרא קמא לא שמעינן אלא עשה דכתיב ביה [שם] לאחד ממשפחת מטה אביה תהיה לאשה אבל לא למטה אחר ולאו הבא מכלל עשה עשה: וכי תימא אלעזר הוא דנסיב איתתא ומתה. בחיי אלעזר וירתה פנחס בנה ולא אלעזר דאין הבעל יורש את אשתו אלא בנה יורשה ואתא לאשמועינן דהבן יורש את אמו דמהני קראי דלעיל דמיירי בסיבת הבן איכא למימר דבסיבת הבת הוא דמיירי כדאשכחן לעיל בהדיא שהבת יורשת את אמה ואיצטריכו הני קראי לשני לאוין ועשה כדאמרן אבל לא אשכחן דהבן יורש את אמו בהדיא אלא מקל וחומר פירכא דאיכא למיפרך דיו והשתא אתא האי קרא דפנחס לאשמועינן דבן יורש את אמו ולא איירי בסיבת הבעל כלל: תא שמע. מפסוק חמישי ושגוב הוליד את יאיר [דה"א ב]: וכי תימא התם נמי הכי הוא. כדאמרן [קיא.] גבי פנחס שהיתה לו לשגוב אשה ומתה וירשה יאיר: תרי קראי למה לי. לאשמועינן שהבן יורש את אמו כמו הבת: ויאיר דזבן מזבן. לקח בכסף הנהו עיירות ולא אתא קרא לאורויי לן מידי אלא עשרו של יאיר מראה לנו כמו שמצינו בהרבה מקומות בנביאים ולא מבעיא קאמר לא מבעיא דהם בירושות מיירי כדקאמרן דליכא למיפרך תרי קראי למה לי שהפסוקים לא באו ללמד לנו אלא עשרם וסיפור דברים בעלמא הוא ואיכא למילף מינייהו מיהא סיבת הבן אלא גדולה מזו יש להקשות לך דאיכא למימר דקראי לא איירי בירושה כלל ולא תשמע מיניה לא סיבת הבן ולא סיבת הבעל אלא תרוייהו זבין מזבן וסיפור דברים בעלמא הוא (ב) והתנא עצמו לא נתכוין לדרוש יתור קראי אלא הכי קאמר מנין היה לו לפנחס כו' ואיכא לאקשויי יכול להיות לו ממקח וממכר: ופנחס נמי דזבן מזבן. רבותא הוא דקפריך דבלאו האי פירכא נמי לא הוה מצי למילף מיניה סיבת הבעל כדפרכינן לעיל וכי תימא אלעזר הוא דנסיב כו' (ג) כלומר ואפילו פנחס נמי דסלקא דעתך מעיקרא למילף מיניה ירושת הבעל איכא למימר דלא איירי בשום ירושה בעולם: ומשני הך רבותא דקפרכת מפנחס ליתא דליכא למימר גביה דזבן מיזבן דאם כן לא היה קובר בה את אביו דנמצאת חוזרת כו'. ומיהו איכא לאקשויי הנך קושיות דלעיל דבלאו הך קושיא איכא פירכא אחריתי דלעיל דלא מצינו למילף מיניה ירושת הבעל: משדה חרמים. כדכתיב (במדבר יח) כל חרם בישראל לך יהיה אי נמי ההוא דכתיב (ויקרא כז) והיה השדה בצאתו ביובל קדש לה' כשדה החרם שמתחלק לכהנים והוו התם חרמים טובא ונטל אלעזר חלקו בהנהו חרמים ולחלק פנחס נפלה ההיא גבעה: יש שגורסין כן א"ל אביי אי סלקא דעתך דבעל לא ירית סוף סוף כי מינסבא כו'. ואי אפשר ליישבה ועוד מה תירוץ מתרץ אביי לרב פפא דאקשי ליה דמקראי דברייתא לא משמע ליה ירושת הבעל דקאתי אביי ליתן טעם מלד אחר שהבעל יורש את אשתו מ"מ ברייתא לא מיתרלא וקראי לא מיתרצי שהתנא שאמר כל הני ואומר הוכיח שאין ללמוד אלא מן האחרון וגם באותו פירכא לעיל ואביי מה בא לפרש וא"ת לא נתכוין אביי לתרץ הברייתא אלא להודיע לרב פפא שהבעל יורש את אשתו הלא רב פפא עצמו היה יודע דודאי בעל יורש את אשתו מקראי טובא דלקמן בשמעתין ובפירקין דלעיל: אלא ה"ג וכן נמצא בתשובת רבינו גרשום מאור עיני הגולה זצ"ל **אמר אביי סוף סוף הא קמתעקרא נחלה משבטא דאימא לשבטא דאבא ממאי דלמא שאני התם שכבר הוסבה ודלמא שכבר הוסבה לא אמרינן אמר ליה רב יימר לרב אשי אי אמרת בשלמא אמרינן שכבר הוסבה שפיר אלא אי אמרת לא אמרינן שכבר הוסבה הא מתעקרא נחלה משבטא דאימא לשבטא דאבא דמנסבינן לה לגברא דאבוהי משבטא דאבוה ואימיה משבטא דאימא אי**

תוספות

מנין ליאיר שלא היה לשגוב. תימה לרשב"א אי לבאי הארץ נתחלקה הארץ אמאי לא היה ליאיר שלא היה לשגוב:

וכי תימא לעבור עליו בשני לאוין. תימה הא היכא דאיכא למידרש לא מוקמינן בלאוי יתירי(ב) וכי תימא דהכי קאמר דאפילו אי מוקמת להו בלאוי יתירי איכא למילף שהבעל יורש את אשתו דלא משמע הכי בסמוך דקאמר לעולם קראי בסיבת הבן כדשנינן: אם כן תרי קראי למה לי. אע"ג דקרא קמא נמי שלא נצרך דכבר שמעינן מתורת משה סיבת הבן מ"מ בזה אינו מקפיד אי אשמועינן יהושע נמי סיבת הבן אבל תרי זימני לית ליה לאשמועינן. רשב"א: אימא דנפלה ליה משדה חרמים. תימה לרשב"א דלמה דוחק כל כך כיון דבעא למימר דאתא קרא להראות עשרם הוה ליה למימר דפנחס ויאיר ירשו מאמם או מאבי אמם: (ד) ונראה לר"י גירסת הספרים דגרסינן א"ל אביי אי סלקא דעתך דבעל לא ירית כו' ולא גרסינן הכא בין למ"ד בסיבת הבן בין למ"ד בסיבת הבעל אלא גבי אי אמרת בשלמא דרב יימר בסמוך גרסינן ליה ואמאי דאקשי רב פפא דלמא קראי בסיבת הבן מהדר אביי לשנויי הכי וקאמר אי אמרת בשלמא דבעל ירית וקרא אסיבת הבעל קפיד אתי שפיר הא דמשמע דאתי קרא למיעבד תקנתא אפילו לנחלת האם שלא תסוב מדכתיב ירושת שני מטות גבי איסור הסבה אע"פ שכבר הוסבה נחלת האם מ"מ קפיד קרא שלא תסוב יותר על ידי נישואי הבת ובסיבת הבעל איכא תקנתא דמנסבין לה גברא דאבוהי משבטא דאבוה ואימיה משבטא דאימה דהשתא לא מתעקר ע"י סיבת הבעל יותר ממה שהוסבה כבר ואע"פ כשימות בעל ויירשנו בנו מתעקרא נחלת האם משבטא דאימא לשבטא דאבא שהרי הבן אביו ואמו מתיחסים על שבט אביהן או שמא הבעל לא יירשנה כלל שתתאלמן או תתגרש ויירשנה הבן הא לא איכפת ליה לפי שאי אפשר לעשות תקנה לדבר זה אלא אי אמרת דבעל לא ירית וקראי במסיבת הבן כדקא פרכת כי קא מינסבא נמי לגברא דאבוהי משבטא דאבוה ואימיה משבטא דאימה מתעקרא נחלת האם על ידי הבן כדפרי' אלא ודאי בסיבת הבעל משתעי ולהכי קים ליה לתנא דקרא דוכל בת יורשת נחלה בסיבת הבעל כתיב מדכתיב ביה ירושת שני מטות משמע דלנחלת האם נמי עבדינן תקנתא שלא תסוב יותר והכי פירושא דברייתא הרי הוא אומר וכל בת יורשת נחלה ובסיבת הבעל הכתוב מדבר דמהניא תקנתא לנחלת האם וכי תימא בסיבת הבן משתעי וקרא לא אתא למעבד תקנתא אלא לנחלת האב תא שמע לא תסוב נחלה ומיתורא דקראי שמעינן דחד בסיבת הבן וחד בסיבת הבעל ואם כן ההוא דכתב ביה ירושת שני מטות דמשמע דבעי תקנתא לנחלת האם בסיבת הבעל כתב דאשכחינן ביה תקנתא:

אמר ליה רב פפא לאביי דלמא שאני התם שכבר הוסבה. אע"ג דכתיב ביה ירושת שני מטות לא קפיד קרא אנחלת האם שכבר הוסבה ולעולם קאי בסיבת הבן אע"ג דליכא תקנתא לנחלת האם א"ל שכבר הוסבה לא אמרינן אין סברא לומר שלא הקפיד הכתוב אנחלת אם אע"פ שכבר הוסבה דכיון דכתיב ירושת שני מטות משמע דבנחלת האם עבדינן נמי תקנתא: אמר ליה רב יימר לרב אשי אי אמרת בשלמא שכבר הוסבה היינו דמתוקמי קראי בין בסיבת הבן בין בסיבת הבעל כו'. רב יימר לא הוה יודע דאביי כי הוה מוקי לקרא בסיבת הבעל מפרש לקרא דמנסבינן לה גברא דאבוהי משבטא דאבוה ואימיה משבטא דאימה ולהכי קשיא ליה אמאי ניחא ליה לאוקומי בסיבת הבעל טפי מבסיבת הבן ובין הכי ובין הכי כי

מסורת הש"ס

א) [אע"ג אמרינן שכבר], ב) [כלאים פסחים כד:],

רבינו גרשום

מאי ואומר. דכתב הכא: וכי תימא. דליכא למישמע מהכא מוכל בת יורשת נחלה דבעל יורש את אשתו אלא משום כך הזהירה תורה שלא תנשא לשבט אחר שבכן שיהיה לה ממנו יורש אותה ובנה נחשב אחר משפחת אביו שהוא משבט אחר והיינו הסבת נחלה ת"ש דהבעל יורש אתתיה דכתיב לא תסוב נחלה לבני ישראל ממטה אל מטה משמע דבהסבת הבעל הכתוב מדבר כי היכי דלא לירית לה בעל דהוא משבט אחר דאי בהסבת הבן הכתוב מדבר. תרתי קראי בהסבת הבן למה לי. וכי תימא להכי כתיבי תרי קראי בהסבת הבן דאי נסבה ממטה אחר עובר' עליו בלאו דכתיב לא תסוב נחלה ממטה למטה אחר ועשה דכתיב וכל בת יורשת נחלה ממטה בני ישראל לאחד ממשפחת מטה אביה תהיה לאשה ולא לאחר ולאו הבא מכלל עשה עשה. ת"ש דבעל ירית דכתיב ולא תסוב נחלה וגו' משמע דבסבת בעל הכתוב מדבר דאי בהסבת הבן כל הני קראי למה לי: וכי תימא לעולם בעל לא ירית אלא בהסבת הבן הכתוב מדבר. דאלעזר הוא דנסיב איתתא ומתה וירתה פנחס דהיינו בהסבת הבן. ת"ש דבעל יורש את אשתו דכתיב ושגוב הוליד את יאיר וגו'. וכי תימא הכי הוה מעשה כדפנחס דשגוב לקח אשה שהי' לה כ"ג ערים ומתה וירשה בנו יאיר ולעולם בעל לא ירית. אם כן תרי קראי דאתיין להא דרשה למה לי. אמר ליה חד בסיבת הבן וחד בסיבת הבעל; וקראי בסיבת הבן לעבור עליו בשני לאוין ועשה. והדר קרא דיאיר דאמרת מהיכן היו לו כ"ג ערים דובין מיזבן שקנה אותן ולא משום הסבה דבן [וכן] פנחס ולעולם בעל לא ירית. ומשני פנחס דזבין מיזבן לא מצית למימר דאם כן שקנאה נמצאת שדה חוזרת לבעלים ביובל ונמצא אותו צדיק אלעזר קבור בקבר שאינו שלו: אלא אימא ודאי. דאייר מיזבן זבן ולפנחס הית' אותה שדה משדה חרמים. שבאותו פרק היה משמר של פנחס שהיה מכהן במשמרתו וכתיב אך כל חרם אשר יחרים איש לה' מכל אשר לו מאדם ובהמה ומשדה אחוזתו לא ימכר ולא יגאל כל חרם קדש קדשים הוא לה' דסתם שדה חרמים לכהנים שנאמר כל חרם בישראל לך יהיה ואם נפשך לומר א"כ מה ת"ל קדש קדשים [הוא] אלא (א) מלמד שחל על קדשים קלים כעל קדשים חמורי' שכולל לכהן וכה"ג אמרי' בכמ' ערכין (דף כח ע"ב) דהשתא לא הדרא ארעא ביובל וכתב בעל לא ירית: אמר ליה אביי לרב פפא אי ס"ד כדקאמרת לא ירית ולהכי אוזהר רחמנא וכל בת יורשת נחלה ממטות בני ישראל לא' ממשפחת מטה אביה תהיה לאשה לפי שאם היה משבט אחר ומתה והיתה לה בן היה יורשה והיתה מסבת נחלה אבל כשתנשא למשפחת מטה אביה לא היא הסבת נחלה [דהוא] נמי הוי משבט אביה. ואמר ל' אביי סוף סוף מאי הוי מועיל הא מיתעקרא נחלה משבטא דאימא דהאי אתתא דהואי משבט שמעון ונפלה ביד בנה של זו שהוא שבט אביה (כל כך) מן ראובן דבתר אבא שייך הבן ואיכא הסבת נחלה שנופלת נחלה אימא שהיתה משבט שמעון ביד שבט ראובן. ומשני רב פפא לעולם בעל לא ירית וקראי בהסבת הבן כתיבי ודקא קשיא לך כי מתנסבא לשבט אביה מאי הוי מתעקרא נחלה משבטא דאימא לשבטא דאבא. הא לא קשיא לך שכבר הוסבה לא אמרי' ואפי' הכי דבעל לא ירית מתוקמי קראי שפיר וקשיא לך הא מיתעקרא נחלה תרוייהו הכי דמנסבינן לה לבעל דמתילד אבוהי ואמיה משבטא דאבוה ואימי' משבטא דאימה דהשתא קיימי נכסים כדמעיקרא בחזקת שבט ראובן ושבט שמעון וליכא סיבת נחלה כלל ואם לחשך אדם לומר כיון דבעל ירית וקראי בסיבת הבעל

הגהות הב"ח

(א) גמ' שכבר הוסבה ודלמא שכבר הוסבה לא אמרינן: (ב) רשב"ם ד"ה ויאיר וכו' וסיפור דברים בעלמא הוא ואפי' את"ל דהתנא עצמו לא: (ג) ד"ה ופנחס נמי כו' דנסיב כו' אלא כלומר: (ד) תוס' ד"ה אימא וכו' ונראה לר"י. נ"ב זהו דיבור בפני עצמו:

רבינו גרשום (המשך)

דהא הסבה דהשתא דשבט אימא לשבט אביה על ידי בנה לא חשיבא הסבה גמורה דשאני התם דאמרינן שכבר הוסבה נחלה מתחלה מנשואין הראשונים של אביה ואמה של בת להיכא דנזדווגו מטות אהדדי אע"ג דנזדווגו בהיתר שבשעת נישואיה עדיין אחיה קיימין הראויין לירש את אביה אפי' הכי הוסבה נחלה מחמת הנהו נישואין הלכך השתא כשבנה יורשה דמתעקרא נחלה משבטא דאימא לשבטא דאבא לא חשיב [הסבה] גמורה שכבר הוסבה מתחלה: אמר ליה אביי. האי לאו תירוצא הוא דאמרת שכבר הוסבה מנשואין ראשונים דהתם הוסבה בהיתר דאחוה דאימא הוו קיימין אבל הא בת אע"ג דמנסבא לאחד ממטה אביה כשירשה בנה רשייך בתר אביה השתא הויא הסבה דאיסורא דאין לה יורש אלא (איקלא) בנה שאין לה אחין וקא מתעקרא נחלה דשבטא דאימא לשבט אביה הלכך לא מצינן לאוקמי בהסבת הבן כלל דאי יורשה בנה מתעקרא נחלה משבטא דאימא לשבטא דאבא ולא מצינן למעבד תקנה בהסבת הבן אלא ש"מ דבעל ירית ובהסבת הבעל איכא תקנה אי נסבה לחד דאבוה משבטא דאביה ואמיה משבטא דאימיה דהדרי הוא כוונה ואי ירית אכתי לא מיעקרא נחלה דאימא דהא בעל נמי אמיה משבטא דאימא ונכסים בדקיימי קיימי: אמר ליה רב יימר לרב אשי. אפי' לאביי דאמר לעיל דבעל ירית וקראי בהסבת הבעל כתיבי בעל כרחו שכבר הוסבה אמרינן דאי לאו הכי לא מיתוקמי קראי שפיר דאי אמרת בשלמא דאמרינן שכבר הוסבה היינו דמיתוקמי קראי וכל בת יורשת נחלה ממטות בני ישראל וגו' ולא תסוב נחלה ממטה למטה אחר וגו' מתוקמי שפיר בין בסיבת הבן בין בסיבת הבעל בסיבת הבן כדאמרן דהויא עקירת נחלה דאימא דהויא על ידי בן לא הוי עקירה דכבר הוסבה מנשואין קמאי וכן בסיבת הבעל הואיל דמתנסבא לאחד ממשפחת מטה אביה אי לא אמרי' שכבר הוסבה שעל ידי בן לא הויא עקירה דבבר אכתי מיעקרא נחלה משבטא דאימא לשבטא דאבא משום דבעלה בתר משפחת בית אבא שייך אלא כיון דאמרי' שכבר הוסבה ניחא דעקירה דהשתא לא חשיבא עקירה אלא אי אמרת דלא אמרינן שכבר הוסבה ובעל ירית אפי' כי מנסבא לאחד ממטה אביה מאי הוי סוף סוף קא מיעקרא נחלה משבטא דאימא לשבטא דאבוה ואי אפשר בחוצם ולרב יימר דמקשה הכא לא הוה משמע ליה דמינסבא לבעל דאימי' משבטא דאימא משום הכי מקשה ליה הכי דלא קיימי נכסים בדוכתייהו. ומשני ליה רב אשי לאביי לעולם אימא

(א) נראה דצ"ל מלמד שחל על קדשי קדשים כעל קדשים קלים שכולל לכהן וכו'.

כתיבי אפי' בר בריה ירית ליה לאב ואיכא סיבת נחלה משכבא דאמא לשבטא דאב והבן שייך בתר דאב לחודיה. תריץ הכי דלא מזהר קרא דכי תסוב אלא בשעת נישואין מזהיר דמנסבין נישואין מזהיר דמנסבין לה כי היכי דלא תסוב אבל מן הבן והיורשין לא מזהיר הואיל דנישאת למשפחת אביה. ומקשי רב ייומר אי הכי כדמוקמת לה האי דכתב בקרא לאחד ממשפחת אביה מטה אביה ואמה ואמר מיבעי ליה ומשני אע"ג דלא כתב בקרא ממשפחת מטה אביה ואמה משמע הכי דכי האי גוונא קיימי נכסים כדקיימי קיימי וגלי רחמנא ממשפחת מטה אביה והוא הדין למשפחת אמה דאי כתב רחמנא לאחד ממשפחת מטה אביה ואמה הוה אמינא אפי' איפכא דאבא של בעל ממשפחת אמה של בת ואמו של בעל ממשפחת אביה של בת דהשתא מתעקרא נחלה משום דבעל שייך אחר אביו קמ"ל דאיפכא לא אלא אביו משבט אביה ואמו משבט אמה כי היכי דמתוקמי קראי שפיר: תנא בסבת הבן. ולא תסוב נחלה לבני ישראל ממטה למטה בסיבת הבן הכתוב מדבר כו'. ובהאי לישנא איכא למשמע בין בסיבת הבן בין בסיבת הבעל אבל באידך לישנא ליכא למשמע מינה כי אם בסיבת הבעל לחוד

כי מינסבא לשבטא דאבוה מתעקרא נחלת האיש משבטא דאימא לשבטא דאבא כיון דלא אמר שכבר הוסבה ומשני דמנסבינן לה וכו' ועל פ"ה יש לתמוה שאין זה שיטת גמרא דרב פפא אקשי לאביי דבריתא ואביי לא מהדר מידי ועושה בעיא שלו בלשון קושיא ועוד דמסיק אביי שכבר הוסבה לא אמרינן ולפירושו הוה ליה למימר ולדמא דהא מספקא ליה ואין בספרים ולדמא ועוד דבכל הספרים גרסינן אמר ליה אביי דמשמע דאקושיא דאקשי ליה רב פפא מהדר לשנוי: **ה"ג** ר"ת תניא בסיבת הבעל לא תסוב נחלה לבני ישראל ממטה למטה (ג) (אחר) הרי בסיבת הבעל הכתוב מדבר אתה אומר בסיבת הבעל או מיבעי ליה אי הכי בסיבת הבעל דלפירוש הקונטרס לא אתי שפיר אמאי קרי לה בסיבת הבן והך בסיבת הבעל והא תרוייהו איירי בין בסיבת הבן ובין בסיבת הבעל וזהו דוחק לומר דמשום דהאי תנא פתח בקרא דסיבת הבן והאי תנא פתח בקרא דסיבת הבעל קאמר הכי ולגירסת רבינו אם אתי שפיר הא דתניא בסיבת הבעל דתרי קראי מוקי להו בסיבת הבעל ותניא בסיבת הבן דקרא קמא מוקי בסיבת הבן ועוד דלפ"ה הוה מצי למימר נמי דכ"ע מיהת קרא קמא בסיבת הבן מאי משמע: תרוייהו

אי הכי האי לאחד ממשפחת מטה אביה ואמה מיבעי ליה אי כתיב הכי הוה אמינא אפילו איפכא קא משמע לן תניא בסבת הבן ותניא בסבת הבעל (ד) תניא בסבת הבן [1]ולא תסוב נחלה לבני ישראל ממטה אל מטה בסבת הבן הכתוב מדבר אתה אומר בסבת הבן או אינו אלא בסבת הבעל כשהוא אומר [2]ולא תסוב נחלה ממטה למטה אחר הרי בסבת הבעל אמור הא מה אני מקיים ולא תסוב נחלה לבני ישראל ממטה אל מטה בסבת הבן הכתוב מדבר תניא

אי הכי האי לאחד כו'. וה"פ אביי האי קרא דוכל בת יורשת נחלה [במדבר לו] מספקא ליה אי דוקא קאמר לאחד ממשפחת מטה אביה תהיה לאשה אבל לשבט דאמה והאי לא חיישינן או דלמא בעינן נמי שיהא ממשפחת אמה והאי דקאמר ממשפחת אביה לאו דוקא הוה הדין דבעינן שיהא ממשפחת אמה כדלקמן במסקנא והכי קמבעיא ליה האי קרא דוכל בת יורשת נחלה ממטות הא אוקימנא [קיא.] ביורשת שני מטות שהיה אביה משבט ראובן ואמה משבט שמעון ומתו וירשתן זו בת ואמרה תורה לאחד ממשפחת מטה אביה תהיה לאשה והוא שבט ראובן עכשיו משתנשא לאחד משבט ראובן ואלד בן ויירשנה בנה או תמות ויירשנה בעלה הלא הבן ההוא או הבעל ההוא לשבט ראובן מתייחסים למשפחת אביו והנה נמצאת הנחלה שירשה מאמה שהיתה משבט שמעון הוסבה משבט שמעון לשבט ראובן והכתוב הזהיר לנו ולא תסוב נחלה כלומר הזהרו בכל נשואי נשים שבשעת נישואין לא יוכלו לבא לידי הסבת נחלה לא שבא הסבת נחלת אב של אשה לא שבא הסבת נחלת אמה בתרוייהו איכא למימר דקפיד קרא שלא תסוב למטה אחר ולקמיה פריך הא בעל כרחך קרא קאמר למשפחת מטה אביה וגו' אבל למשפחת אמה לא חיישינן ולכין דלא (ה) שייך שמעינן מינה דהאי לא תסוב לא קפיד אלא אנחלה שירשת מאב ולאביי משעינן לה לקמן [לעיל ע"א] דאיכא למימר דמנסבין לה גברא דדמי לה שאביו מראובן ואמו משמעון: ו) ומשעינן **דלמא שאני התם שכבר הוסבה.** כלומר לעולם אימא לך דקרא לא קפיד אם מוסבת נחלת אם למטה אחר שהרי בעל כרחך כבר הוסבה משעה שנפלה ירושת האם שמשבט שמעון לזו הבת שאביה משבט ראובן והיא מתייחסת למטה אביה נמצא שמעלמה הוסבה הנחלה של שמעון לשבט ראובן אלא נישואי הבת הלכך כי מנסבינן לה לאחד ממשפחת מטה אביה שפיר דמי ולא קפיד קרא אלא אנחלה שהיא יורשת מאביה שלא תוסב למטה אחר דההיא שיורשת מאביה כדקיימא קיימא דאכתי בחזקת שבט ראובן איתא לנחלה שהבת על שם שבט ראובן מתייחסת. ואביי פריך ודלמא שכבר הוסבה לא אמרינן כלומר בשביל שהוסבה קלת אין לנו לומר לא חיישי תו לי מתעקרא לגמרי ומנסבינן לה לגברא דהוא משבט ראובן מאביו ומאמו ומתעקרא נחלת אם שירשה בת זו שהיא מנחלת מטה שמעון אין לנו לומר כן שהרי לא תסוב כתיב [במדבר לו] דמשמע לא תסוב על ידי נישואין כלל אע"פ שהוסבה קלת לא נוסיף להסיבה יותר ולעקרה לגמרי אלא נעשה לה תקנה שלא תעקר לגמרי כדלקמן [לעיל ע"א] לפי שהיה יודע אביי שאפשר לעשות תקנה שלא תעקר נחלת האם כדלקמן הלכך פריך הכי ודלמא שכבר הוסבה לא אמרינן שאפשר בתקנה או דלמא קרא לא חיש להיא הסבה דלא קפיד אלא שתנשא לאחד ממטה אביה אבל לאמה לא חיש: **א"ל רב יימר לרב אשי.** אמאי מספקא ליה לאביי אי אמרינן שכבר הוסבה או לא אמרינן הא ודאי מקרא שמעינן דאמרי' שכבר הוסבה דהא לא קפיד קרא אי מיעקרא נחלה דאימא כדכתיב [במדבר לו] לאחד ממשפחת מטה אביה וגו' ולאמה לא חיש דאי אמרת בשלמא אמרינן שכבר הוסבה שפיר דהא לא קפיד קרא אי מיעקרא נחלה דאימא כדכתיב לאחד ממשפחת מטה אביה דהא השתא ודאי מיעקרא לגמרי נחלה אימא אלא אי אמרינן דכבר הוסבה כדקאמר אביי והלא נמיסת לאחד ממשפחת אביה כדכתב בקרא הא ודאי מיעקרא נחלה משבטא דאימא לשבטא דאבא אלא לאו שמע מינה דאמרינן שכבר הוסבה והלכך כי אמר רחמנא לא תסוב אירושת אב קאי אבל ירושה דאימא כבר הוסבה ולא חיישינן אם תעקר לגמרי: **דמנסבינן לה כו'.** אליבא דאביי קא משני דהכי קמיבעיא ליה מי אמרינן שכבר הוסבה כדמוכח קרא דכתיב ממשפחת מטה אביה תהיה לאשה דהשתא מיעקרא נחלה דאימא וכי כתיב לא תסוב אנחלת אב קא מזהר רחמנא ולא אנחלת אם או דלמא לא תסוב דוקא דאפילו בנחלת אם מזהר לן רחמנא ולא אמרינן שכבר הוסבה והאי דכתיב מטה אביה לאו דוקא אלא דמנסבינן לה לגברא שהוא דומה לה מכל וכל שאביו משבט ראובן כמותה ואמו משבט שמעון דוגמת האשה הזאת דהשתא ליכא עקירת נחלה כלל דבודאי נחלתה מאביה לא מיעקרא כלל דמשבט ראובן היתה והשתא נמי של שבט ראובן היא דבין בנה ובין בעלה מתייחסין על שבט ראובן ואע"ג דמעיקרא היתה משבט ראובן לגמרי והשתא נהפכה לאיש שמקנת משמעון אין זו הוסבה שהרי לא אסר הכתוב ליקח לאיש משבט ראובן אשה משבט שמעון כדי שלא יירש הבן שהוא משבט אחר מלד אמו ואע"פ שנהפכה נחלת איש שכולו מראובן לבנו שמשבט שמעון מצד אמו ונחלת אמה של בת זו שמשבט שמעון לא מיעקרא כלל דאי ירית לה בעל שהוא משמעון מצד אמו ואביו מראובן או בנו נמצאת גם עתה הנחלה בחזקת איש שמקנת מאב ומקנת מאם כמו שהיתה בחזקתה שהיא מראובן ומשמעון ז): **אי הכי.** דאשה היורשת ב' מטות בעינן נמי שתנשא לאיש שונה מהנהו ב' מטות ממשפחת מטה אביה ואמה מיבעי ליה אלא מדכתב מטה אביה לחוד שמעינן דלא קפיד קרא דעקירת נחלת אם לפי שכבר הוסבה ואכתי מאי איבעיא ליה לאביי: ומשני **אי כתב.** רחמנא הכי מטה אביה ואמה הוה אמינא הוה אמינא אפילו איפכא אביו משמעון ואמו מראובן ואע"פ שאביה מראובן ואמה משמעון דסד"א לא קפיד קרא אלא שיהא הוא נמי מאותן שני מטות שלה בין באותו ענין בין למפרע דהשתא נמי לא מיעקרא לא נחלת אב ולא נחלת אם לגמרי דהא בהאי בעל איכא חד לד מראובן וחד לד משמעון ונמצאו שני הנחלות של שבט שמעון וראובן בחזקתן קיימי קמ"ל דוקא ממשפחת מטה אביה יהא עיקר היחס של בעלה שיהא נמי אביו משבט ראובן שאילו היה אביו משמעון אע"פ שאמו מראובן הרי הוסבה נחלת ראובן למטה שמעון שעיקר יחס הבן אחר אביו והבת אחר אביה ומדכתב לא תסוב ממילא שמעינן דמנסבינן לה גברא דאימיה נמי משבטא דאימא של זו כדי שלא תעקר נחלת האם יותר והיינו דמספקא ליה מיעקרא סוף סוף הא קא מתעקרא כו' אם לא תרלה לומר דמנסבינן לה גברא דאימיה משבטא דאימה ואכותי משבטא דאבוה משום דקשיא לך מטה אביה ואמה מיבעי ליה ולא תסוב לא חיישת דלא אייתי קרא בהסבת נחלת אם משום דכבר הוסבה אדרבה לא תסוב דוקא הוא ולא אמרינן שכבר הוסבה אבל מטה אביה לאו דוקא דהאי דלא כתב מטה אביה ואמה משום דהוה אמינא אפילו איפכא ולעולם מנסבינן לה לגברא דהוא נמי משבטא דאימה ולא מיעקרא נחלה דאימא וכיון דאיכא למימר הכי לא אמרינן שכבר הוסבה: **תניא בסיבת הבן תניא בסיבת הבעל.** כלומר אע"ג דאוקמינן להני תרי קראי לא תסוב נחלה לבני ישראל ממטה אל מטה ולא תסוב נחלה ממטה למטה אחר תרוייהו בסיבת הבן ולשני לאוי כדקתני ואומר אפילו הכי אשכחן ברייתות דמוקי לקמא בסיבת הבן ולתניינא בסיבת הבעל וקדייק לה לקמן מדכתב ביה למטה אחר וכן לאו אחר הוא אלא בבעל מייתי ומדכתבא בסיבת הבעל קמא בסיבת הבן ושני הברייתות תנו בסיבת הבן ותנו נמי בסיבת הבעל דבשני הברייתות מפרש להני תרי קראי ומוקמי חד בסיבת הבן וחד בסיבת הבעל: ה"ג **תניא בסיבת הבן ותניא בסיבת הבעל לא תסוב נחלה לבני ישראל ממטה אל מטה בסיבת הבן הכתוב מדבר אתה אומר בסיבת הבעל כשהוא אומר לא תסוב נחלה ממטה למטה אחר הרי הסיבת הבעל אמור הא מה אני מקיים לא תסוב נחלה לבני ישראל ממטה אל מטה בסיבת הבן הכתוב מדבר**

ו) ומכלן מחר לע"ל, ז) וע"כ מע"ל.

תורה אור השלם

1 ולא תסב נחלה לבני ישראל ממטה אל מטה כי איש בנחלת מטה אבתיו ידבקו בני ישראל: במדבר לו ז

2 ולא תסב נחלה ממטה למטה כי איש בנחלתו ידבקו מטות בני ישראל: במדבר לו ט

הגהות הב"ח

(א) גב' ותניא בסיבת הבעל ולא תסוב כל"ל ותיבות תניא בסיבת הבן נמחק: (ב) רשב"ם ד"ה אי הכי וכו' וכיון דלא חייש שמעינן מינה: (ג) תוס' ד"ה ה"ג ר"ת וכו' ממטה למטה בסיבת הבעל כל"ל ותיבות אחר הרי נמחק וע"כ כך היא גירסת ר"ת תניא בסיבת הבן תניא בסיבת הבעל תניא בסיבת הבן ולא תסוב נחלה ממטה וכו' תניא בסיבת הבעל ולא תסוב נחלה לבני ישראל ממטה למטה בסיבת הבעל הכתוב מדבר אתה אומר כו' כשהוא אומר לא תסוב נחלה ממטה למטה אחר הרי בסיבת הבעל הכתוב מדבר:

תניא אידך לא תסוב נחלה ממטה למטה אחר בסיבת הבעל הכתוב מדבר אתה אומר בסיבת הבעל או אינו אלא בסיבת הבן כשהוא אומר לא תסוב נחלה לבני ישראל ממטה אל מטה הרי סיבת הבן אמור הא מה אני מקיים ממטה למטה אחר בסיבת הבעל הכתוב מדבר.

תניא אידך [1]ולא תסוב נחלה ממטה למטה אחר בסיבת הבעל הכתוב מדבר אתה אומר בסיבת הבעל או אינו אלא בסיבת הבן כשהוא אומר [2]ולא תסוב נחלה לבני ישראל ממטה אל מטה הרי הסיבת הבן אמור הא מה אני מקיים ולא תסוב נחלה ממטה למטה אחר בסיבת הבעל הכתוב מדבר דכולי עלמא מיהת ממטה למטה אחר בסיבת הבעל הכתוב מדבר מאי משמע [6]סימן אמר רבה בר רב שילא אמר קרא איש תרוייהו איש כתיב בהו אלא אמר רב נחמן בר יצחק אמר קרא [1]ודבקו תרוייהו ידבקו כתיב בהו אלא אמר רבא אמר קרא ידבקו מטות רב אשי אמר אמר קרא ממטה למטה אחר ובן לאו אחר הוא א"ר אבהו אמר ר' יוחנן אמר רבי ינאי אמר רבי ומטו בה משמיה דרבי יהושע בן קרחה מנין [3]לבעל [4]שאינו נוטל בראוי כבמוחזק שנאמר [3]ושגוב הוליד את יאיר ויהי לו עשרים ושלש ערים בארץ הגלעד מנין ליאיר שלא היה לו לשגוב אלא מלמד שנשא שגוב אשה ומתה בחיי מורישיה ומתו מורישיה וירשה יאיר ואומר [4]ואלעזר בן אהרן מת ויקברו וגו' מנין לפנחס שלא היה לו לאלעזר מלמד שנשא אלעזר אשה ומתה בחיי מורישיה ומתו מורישיה וירשה פנחס ומאי ואומר וכי תימא יאיר דהוה נסיב איתתא ומתה [6] וירתה תלמוד לומר ואלעזר בן אהרן מת וכי תימא דנפלה ליה בשדה חרמים אמר קרא בנו נחלה הראויה לו וירשה בנו: ובני אחות: [3]תנא בני אחות ולא בנות אחות למאי תרוייהו נמי ידבקו כתיב בהו. פעמים שלא היו בקיאין בפסוקים וכן מלינו בסוף שור שנגח את הפרה (ב"ק דף יח.) מפני מה לא נאמר בדברות הראשונות טוב כו' ח"ל עד שאתה שואלני כו' שאיני יודע אם נאמר בהן טוב לו ולא כלך אצל ר' תנחום כו' ומיהו הכא תימה דמדלקשי ליה תרוייהו אים כתיב בהו משמע דידע פסוקים ולא היה לו לתרץ אמר קרא ידבקו כיון דתרוייהו נמי ידבקו וכקונטרס פי' יפה וקמא נמי ידע דתרוייהו אים כתיב בהו ואתא לשנויי הא דקא בעי מאי משמע דשפיר משמעי תרוייהו דאיירי בסיבת הבעל מדכתב בהו אים אלא דמוקי תנא אים דקרא קמא לדרשא אחרינא והוא דקאמר אמר קרא ידבקו לא משמע ליה מאים מידי דדרים מידבקו וידבקו דקרא קמא דרים לדרשא אחרינא: **ומטו** בה משמיה דרבי יהושע בן קרחה. אומר ר"י דקרחה הוא רבי עקיבא שהיה קרח כדאיתא בפרק בתרא דבכורות (דף נח. ופס ד"ה חוץ) דקאמר בן עזאי כל חכמי ישראל דומין לפני כקליפת השום חוץ מן הקרח הזה והיה לו בן שמו יהושע כדאמרינן בשבועות (דף ו.) א"ל רבי יהושע בנו של רבי עקיבא לר"ע ואין נראה לרבינו תם דנהי דבן עזאי הוא דקאמר ליה הכי בלשון בדיחותא חס ושלום שהיה להעלות לו שם על שום קרחות דגנאי הוא כמו עלה קרח (מלכים ב ב) ובפרק שואל (שבת דף קנב.) דאמר ליה ההוא גוזאה לרבי יהושע מהכא לקרחינאה כמה הוי כו' שהיה מגנה אותו על שהיה קרח ועוד דאמרינן בפרק בתרא דמגילה (דף כח.) שאל רבי את רבי יהושע בן קרחה במה האלכת ימים כו' א"ל רבי ברכני א"ל יהי רצון שתגיע לחלי שנותי ולי קרחה הוא ר' עקיבא הלא לא נשא את כלבא שבוע עד שקבל עליו ללמוד ואז היה כבר בן ארבעים שנה כדתניא (ספרי פ' הבכרה) ארבעים שנה עסק בפרקמטיא וארבעים שנה למד וארבעים שנה לימד וכל ימיו ק"כ שנה ואפילו נולד ר' יהושע בנו מיד כשנשאה אכתי לא היה כי אם בן פ' כשנולד רבי דאמר בפרק בתרא דקידושין (דף עב:) עד שלא מת רבי עקיבא נולד רבינו הקדוש ופחות ממאה וארבעים לא היה ר' יהושע כשבירך את רבי דבפחות משבעים לא היה מברכו וכבר היה רבי בן שמים שנה ומה ברכה היא זו לברכו בעשר שנים ועוד דשבירה שלא נולד עד שחזר ר' עקיבא מבי רב אחר כ"ד שנה ח"כ כשהיה ר' יהושע בן ק' וארבעים כבר היה רבי בן פ"ד שהוא יותר מחצי ימיו ועוד שפי' רבינו נסים במגלת סתרים שמלא בבראשית רבה דחזן מן הקרח היה רבי אלעזר בן עזריה אלא אומר ר"ת דקרחה הוא שם אדם כמו קרח[ד]: **מתה** בחיי מורישה (ג) וירשה יאיר. ופ"ת דבן יורם בראוי נכסי אמו ובעל אינו יורש מגלן דבעל קודם לבן וי"ל כיון שהבעל אינו יורש מחמת קורבה אלא מחמת שאירות שהן משובין כבשר אחד אם כן כמו שהוא קודם לשאר קרובים כך הוא קודם לבן דמאי לי האי ומאי לי האי: וירש

מדבר. ומשמעות דורשין איכא ביניייהו תנא דברייתא קמייתא פשיטא ליה דקרא בתרא דהיינו ממטה למטה אחר בסיבת הבעל מיירי כדמפרש לקמיה מדכתיב ביה אחר והלכך מוקי לקמא בסיבת הבן דתרי קראי בסיבת הבעל למה לי וסבירא ליה להאי תנא כדאמרינן בעלמא (פסחים כד.) דכל היכא דאיכא למידרש דרשינן ולא מוקמינן בלאוי יתירי ותנא בתרא לא סבירא ליה הך דרשא דאחר דלקמן ומוקי מסברא לקרא קמא בסיבת הבן דקריב ליה טפי מבעל ומתוך כך אייתר ליה קרא תנייא לסיבת הבעל. כן נראה בעיני ועיקר: **דכולי עלמא מיהת.** אפילו תנא דברייתא קמייתא סבירא ליה דהאי ממטה למטה אחר בסיבת הבעל מיירי: **מאי משמע.** לתנא קמא קבעי ליה דבשלמא לברייתא בתרייתא קרא קמא סבירא ליה בסיבת הבן משום דקרוב לאמו טפי מבעל אייתר ממטה למטה אחר לסיבת הבעל ולאו ממשמעותא מוקי ליה הכי אלא מייתורא אלא לת"ק דאמר דהאי ממטה למטה אחר פשיטא ליה דבסיבת הבעל מיירי ואיהו מגלי אחידך קרא דבסיבת הבן מיירי ממאי משמע ליה סיבת הבעל: **אמר קרא אים.** דמשמע בעל כמו אים נעמי (רות ג) כלומר בסיבת הבעל קפיד קרא. פיפא דהאי קרא דממטה למטה אחר כי אים בנחלתו ידבקו מטות בני ישראל כלומר הבעל בנחלתו ידבק ולא בנחלת שבט אחר: **תרוייהו נמי אים כתיב בהו.** דכתיב בקרא קמא ממטה אל מטה כי אים בנחלת מטה אבותיו ידבקו בני ישראל ואי אים משמע ליה סיבת הבעל ומיהו גם המתרץ היה יודע דבהאי קרא אים כתיב דזיל קרי בי רב הוא ואמאי דבעינן לעיל ממאי משמע דהאי קרא ממטה למטה אחר בסיבת הבעל מיירי אתא איהו למימר דשפיר משמע דבסיבת הבעל מיירי דהא כתיב ביה אים ותמה על עצמך למה גם הראשון אינו מדבר בסיבת הבעל כיון דכתיב ביה אים אלא ממוך שמיותר מוקי ליה בסיבת הבן והוא אים דקרא קמא לדרשא בעלמא אתא וגם המקשה משיב תרוייהו נמי אים כתיב בהו ומה ראיה שיהא אחרון דוקא וקמא לדרשא אדרבה קמא לגופיה לסיבת הבעל ובתרא לדרשא ואכתי מאי משמע דבתרא בסיבת הבעל: **ידבקו.** אין לשון דבק אלא בין אים לאשה כדכתיב ודבק באשתו (בראשית ב) דכיון דמפורש כל כך דכתיב ביה לשון דביקה ודאי בסיבת בעל מיירי ומהכא הוא דהוה פשיטא ליה לתנא ואע"ג דבקרא קמא נמי ידבקו כתיב מיהו לדרשא בעלמא: **מטות.** משמע בעל דדביקת מטות על ידי בעל הוא: **תרוייהו נמי מטות כתיב בהו** לא גרס: **רב אשי אמר.** הכי משמע קרא לא תסוב נחלה ממטה האשה למטה אחר שיירשנה בעלה אם תנשא לו שהוא אחר לגבה אבל אם נוסבת הנחלה על ידי בנה שיורשה אינו אחר ממש לגבה דיורש הוא: **בראוי.** כגון שמתה אשתו ואח"כ מת אביה דנחלה זו ראויה לה אילו היתה קיימת מנין שלא יירש אלא קרוביה מצד האב או בנה יירשנה שהבן יורש את זקנו דכתיב [במדבר כז] ואם אין לו בת עיין עליה שבן הבת יורש אביה: **כבמוחזק.** ירושה שהיא מוחזקת כבר קודם מיתתה כגון שמת אביה ואחר כך מתה היא ומנין שלא יירש דסד"א כיון דבעל קודם לבנה לירשה וה"נ כשמתה ואחר כך נפלה לה ירושה יקדים האב לבנו דק"ו הוא כיון דבמקום בן הוא קודם ליטול בראוי במוחזק בראוי נמי הוא יורש ק"ו מבן שיורש בראוי: **וירשה יאיר.** ולא שגוב אביו לפי שאין הבעל נוטל בראוי דאילו היה נוטל בראוי הוא היה יורשה ולא יאיר בנה שהאב קודם לבנו בירושת אשתו: **נחלה הראויה לו וירשה בנו.** מאשר ניתן לו בהר אפרים [יהושע כד] קשיא דמשמע שבאו לדין אלעזר ופנחס על עסק ירושה זו לפי שהיתה ראויה לאלעזר ונתנה בנית דין לפנחס בנו לפי שאין הבעל נוטל בראוי. ורבינו חננאל פירש דדייקינן מדכתיב בהאי קרא בנו וכי אילו כתב בנעבעת פנחס ולא אמר בנו הלא ידוע שפנחס בן אלעזר הוא ומפני מה כתב בנו ללמד כי זו הגבעה היתה ראויה לאלעזר וירשה פנחס בנו דבנו מיעוט משמע בנו ולא הוא מכלל שהיתה ראויה לאלעזר והלכך איכא למימר דנפלה ליה משדה חרמים שחלק פנחס לא היה ראוי לאלעזר כן כתוב בפירושי רבינו חננאל: **ובני אחות.** יורשין אחי אמן: **תנא בני אחות ולא בנות אחות.** וכדמפרשינן לקמיה: למאי

דמפרשי בני אחיות הכי בני אחיות נוחלין ממון אחי אמן משום דאשה יורשת אחיה ואין אחי האם יורש את בן אחותו דכשם שהאם אינה יורשת את בנה כך אין אחיה

מסורת הש"ס

א) י"ל שהוא שם אמורא, ב) [לקמן קכה: ב"ק מב:], ג) [לקמן קטו.], ד) [וע' תוס' שבת קנ ע"א ד"ה וריב"ק ותוס' כתובות נח ע"א ד"ה מון ותוס' פסחים קיב. ד"ה לוה],

תורה אור השלם

1 ולא תסב נחלה ממטה למטה אחר בני איש בנחלתו ידבקו מטות בני ישראל: במדבר לו ט
2 ולא תסב נחלה לבני ישראל ממטה אל מטה כי איש בנחלת מטה אבתיו ידבקו בני ישראל: במדבר לו ז
3 ושגוב הוליד את יאיר ויהי לו עשרים ושלש ערים בארץ הגלעד:
דברי הימים א ב כב
4 ואלעזר בן אהרן מת ויקברו אתו בגבעת פינחס בנו אשר נתן לו בהר אפרים: יהושע כד לג

הגהות הב"ח

(א) גמ' ומתה וירשה מלמוד לומר: (ב) תוס' ד"ה מתה בחיי מורישיה ומתו מורישיה וירשה יאיר וא"ת כיון דבן יורש כראוי בנכסי:

מוסף רש"י

לבעל שאינו נוטל בראוי כבמוחזק. אין הבעל יורש את אשתו כראוי לגא לאחר מיתתה, כגמוחזק לה בידיה (ב"ק מב:).

עין משפט נר מצוה

מז א מי' פ"ח מהל' נחלות הלכה יא סמג עשין לו טוש"ע אה"ע סי' ל סעיף א:
מז ב מי' שם הלכה ג סמג שם טוש"ע מ"מ סי' רעו סעיף א:

רבינו גרשום

וה"ג לה לא תסוב נחלה לבני ישראל ממטה אל מטה בסיבת הבעל הכתוב מדבר אתה אומר בסיבת הבעל או אינו אלא בסיבת הבן כשהוא אומר לא תסוב ממטה למטה אחר הוי אומר בסיבת הבעל הכתוב מדבר. דילפינן סתום ממפורש וליכא למשמע מהכא כי אם בסיבת הבעל: דכולי עלמא מיהת. בין תנא קמא בין תנא בתרא: ממטה למטה אחר בסיבת הבעל הכתוב מדבר כו': אמר קרא איש. איש כתיב ביה דכתיב איש בנחלתו ידבקו וגו' ואיש היינו סיבת הבעל. ומקשינן תרוייהו נמי איש כתיב בהו דהכי נמי כתיב באידך לא תסוב נחלה לבני ישראל ממטה אל מטה כי איש בנחלת אבותיו: ידבקו דכתיב. דמשמע בסיבת הבעל דבק באשתו: אמר קרא ידבקו מטות. דמשמע הסיבת הבעל וכדאמר לעיל וכל בת יורשת נחלה ממטות וגו' ודביקת מטות על ידי בעל הוא: ובן לאו אחר הוא. דשייך בתר האם: מנין לבעל שאין יורש את אשתו מה שראוי לבוא לידה. כגון ירושת אביה אם אין לו בן ומתה בחיי האב ואחר כך מת אביה שאינו יורש ירושה זו אלא מה שמחזיק בידיה בחייה הוא יורשה: ומתה בחיי מורישה. היינו חמיו וחמותו של שגוב ואח"כ מתו הן ועכשיו ראוי היה לו לשגוב אילו מת חמיו ואחר [והיתה] מתה אשתו היה מוחזק בהן שגוב לפי שבאו לו מאשתו ועכשיו שמתה אשתו ואחר מתו הן להכי חזורת הירושה לבן אשת שגוב והיינו יאיר בנו והכי נמי דתפרש אידך דפנחס: מאי דאומר. הואיל דשמעינן מיאיר דאין הבעל נוטל בראוי כבמוחזק אמאי איצטריך קרא דפנחס להכי אצטריך דכי תימא מעשה דיאיר לא הוה כדאמרי' אלא הכי הוה שיאיר נשא אשה שהיו לה ל"ג ערים ומתה וירשה בעלה יאיר ומהכא ליכא למשמע דאין הבעל נוטל בראוי כבמוחזק ת"ש מפנחס וכי תימא פנחס נמי ירש את אשתו וא"כ תרי קראי לחד מלתא למה לי אלא ודאי פנחס ירש את אמו משום דאין הבעל נוטל בראוי וכי תימא מפנחס לא שמעינן דההיא גבעה משדה חרמים נפלה לו כדאמרי' לעיל ת"ש מלישנא דקרא דכתיב אשר נתן לו להכי כתב אשר נתן לו דב"ד נטלה מאלעזר ונתנוה לפנחס בנו משום דאין הבעל נוטל בראוי כבמוחזק כדאמרינן: **ש"ס** ובני אחיות נוטלין כל אחד ממון אחות אמו אם אין לה לא בן ולא בת. ולא מנחילין ממון לאחות אמן משום דבאין מכח אמן דכשם דאמן יורשת אחותה בשאין לה בנים כך בניה יורשין ממון אחות אמן אם אין אמן קיימת בשעת מיתת אחותה אבל אם מתו בניה של זו אין אחיות אמן יורשות אותן הואיל דאין האם עצמה יורשת את בניה כך אחות האם אין יורשת את אחותה. ואית